

Arrest

nr. 118.789 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt 12 februari 2014 om 16 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoekster in het Rijk werd op 15 januari 2014 vastgesteld naar aanleiding van een winkeldiefstal.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 januari 2014 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.3. Verzoekster diende op 17 januari 2014 een asielaanvraag in.

1.4. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd op 21 januari 2014 vastgesteld dat verzoekster voorheen in Polen verbleef.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding richtte op 23 januari 2014 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten. Deze aanvraag werd op 29 januari 2014 ingewilligd.

1.6. Op 6 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [A.]

voornaam : [P.]

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene werd op 15.01.2014 aangetroffen te Edegem en was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Ze werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole, waar ze op 17.01.2014 een asielaanvraag indiende. De betrokkene is in bezit van een binnenlands paspoort van de Russische Federatie met nummer [...], afgegeven te Grozny op 30.09.2011. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan de betrokkene op 17.05.2013 asiel vroeg in Polen. De betrokkene werd gehoord op 23.01.2014 en verklaarde dat zij en haar moeder de Russische Federatie op 15.05.2013 verlieten en naar Wit-Rusland reisden. Vanuit Wit-Rusland reisde de betrokkene op 17.05.2014 het grondgebied van de Lidstaten binnen via Polen, waar ze diezelfde dag asiel vroeg. De betrokkene en haar moeder reisden vanuit Polen meteen door naar Frankrijk. Ze voegde toe dat ze asiel wilde vragen in Frankrijk, maar Tsjetsjenen in Frankrijk raadden haar aan om zes maanden te wachten vooraleer asiel te vragen. Op 12.01.2014 kwam de betrokkene vanuit Frankrijk naar België om naar eigen zeggen een vriendin te bezoeken.

Op 23.01.2014 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 29.01.2014 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België, nadat ze reeds asiel vroeg in Polen en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat - Polen- zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde tijdens haar verhoor geen redenen te hebben die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat -Polen- rechtvaardigen.

Door middel van een schriftelijke tussenkomsten van haar raadsman d.d. 30.01.2014 en 04.02.2014 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties haar asielaanvraag te behandelen met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. De betrokkene argumenteert dat niet kan worden gegarandeerd dat ze na overdracht aan Polen naar behoren zal worden behandeld. De betrokkene verwijst ondermeer naar de volgens haar problematische behandeling van "Dublin-dossiers" van Tsjetsjeense asielzoekers,

de gebrekkige juridische bijstand en gebrekkige opvang van asielzoekers. Verder stelt ze dat ze mogelijk in detentie zal belanden en wijst ze op de volgens haar problematische detentie-omstandigheden en gebrekkige juridische toetsing van detentie. De betrokkene verzoekt dat rekening wordt gehouden met haar specifieke situatie en haar kwetsbare positie. Ter ondersteuning van haar argumenten voert de betrokkene de volgende documenten aan : drie uittreksels uit Karolina Rusilowcz, "Asylum Information Database. National Country Report - Poland AIDA-project)", 15.04.2013; United Nations, "Homelessness serious threat to refugees in Poland, Bulgaria and Slovakia", 07.06.2013; Asylum Aid, "Women's Asylum News", november/december 2012).

In het schrijven d.d. 04.02.2014 wordt met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en meer bepaald naar het oordeel in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 gewezen op de onderzoeksplicht van de Belgische instanties inzake het risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Verder wordt, net als in het schrijven d.d. 30.01.2014, gewezen op de volgens de betrokkene problematische behandeling van de asielaanvragen van Tsjetsjenen, de volgens de betrokkene gebrekkige juridische bijstand, het risico dakloos te worden en de behandeling van vrouwen in detentie. Er wordt verwezen naar de drie boven vermelde documenten en naar een rapport van het Belgisch Centrum voor Hulp aan Vluchtelingen (Belgian Refugee Council, "Polish Asylum Procédure and refugee[s] status détermination. Report following the mission to Poland, revised December 2011".) Verder wordt in het schrijven d.d. 04.02.2014 betwist dat de betrokkene asiel vroeg in Polen.

Betreffende de in het schrijven d.d. 04.02.2014 gestelde bewering dat het weinig aannemelijk is dat de betrokkene asiel vroeg in Polen benadrukken we dat het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene wel asiel vroeg.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 604/2013 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat uit de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen dat dit stelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat er mag van worden uitgegaan dat de Lidstaten het refoulement-verbod eerbiedigen en de verdragsverplichtingen voortkomende uit het EVRM en de Conventie van Genève van 1951 nakomen. Het Hof van Justitie stelde verder dat niet uitgesloten is dat het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een er[ns]tig risico bestaat dat asielzoekers, die aan deze Lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die een inbreuk op de bepalingen van het EVRM of het EU-Handvest inhoudt. Daaruit kan volgens het Hof van Justitie echter niet worden afgeleid dat elke schending door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige Lidstaten inzake de toepassing van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat elke Lidstaat inderdaad wel is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat in de voor de behandeling van haar asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate tekortschieten zodat asielzoekers, die aan die Lidstaat worden overgedragen, worden bloot[ge]steld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest

Betreffende de volgens de betrokkene problematische behandeling van "Dublin-dossiers" van Tsjetsjeense asielzoekers benadrukken we dat Polen als Lidstaat gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan

te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. In het door de betrokkene geciteerde rapport "Asylum Information Database. National Country Report - Poland AIDA- project" (hierna AIDA-rapport genoemd, een copie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van Verordening 343/2003, worden beschouwd als "economische immigranten" : ("Asylum seekers affected by the Dublin procedure are considered as economic migrants rather than persons in need of international protection. The main argument raised in negative decisions is that an asylum seeker tried to improve their economic status instead of accepting the protection guaranteed by the first safe country they entered (irrespective of what the reasons for leaving Poland for another State were)", pagina 13).

Er moet worden opgemerkt dat in de bovenvermelde passus wordt gesteld dat het vaststellen van economische drijfveren een vaak voorkomend motief kan zijn voor een afwijzing van een asielaanvraag, maar geen grond geeft om te stellen dat de asielaanvragen van alle aan Polen onder de bepalingen van Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 overgedragen asielzoekers systematisch worden afgewezen omdat ze de facto als economische immigranten worden beschouwd. Het doet geen afbreuk aan het beginsel dat aan Polen onder de bepalingen van Verordeningen 343/2003 en 604/2013 overgedragen asielzoekers, indien ze dat wensen, toegang krijgen tot de gewone asielprocedure en bescherming verwerven indien ze een gegronde vrees voor vervolging aantonen. Betreffende de volgens de betrokkene gebrekkige juridische bijstand moet worden opgemerkt dat in het door de betrokkene aangevoerde en geciteerde uittreksel uit het AIDA-rapport wordt gesteld dat de Poolse wetgeving geen gratis juridische begeleiding voorziet en dat NGO's asielzoekers daarbij ondersteunen. We benadrukken dat in hetzelfde uittreksel wordt gesteld dat asielzoekers niet volkomen zijn uitgesloten van juridische bijstand en beroep kunnen doen op kostenloze juridische bijstand volgens de voorwaarden die ook gelden voor Poolse onderdanen ("For instance, presence during the interview of every asylum seeker cannot be ensured and the assistance can cover only the administrative procedure (first and second instance) and submitting an onward appeal to the Voivodeship Administrative Court in Warsaw. Representation before this court and proceedings before the Supreme Administrative Court can be provided only by professional legal representatives (lawyers, legal counsellors). There is a general possibility to apply for a cost free professional legal representation before these courts on the same rules that apply to Polish citizens (i.e. insufficient financial resources)", pagina 16). Betreffende de bewering van de betrokkene dat de opvang van asielzoekers in Polen gebrekkig is en dat ze het risico loopt dakloos te zijn na overdracht aan Polen merken we op dat de betrokkene hieromtrent verwijst naar een mededeling van de Verenigde Naties (United Nations, "Homelessness serious threat to refugees in Poland, Bulgaria and Slovakia", 07.06.2013). We merken op dat dit document betrekking heeft op personen, die beschermingsstatus verwerven in Polen. Personen, die een beschermingsstatus verwerven in Polen, hebben op grond van de bepalingen van Richtlijn 2004/83/EG toegang tot huisvesting en sociale bijstand volgens dezelfde voorwaarden als Poolse onderdanen of burgers van derde landen, die gemachtigd zijn tot verblijf in Polen. De betrokkene vroeg asiel in Polen en verwierf tot heden geen beschermingsstatus in Polen.

In het AIDA-rapport, waarin de opvangstructuren en voorwaarden in Polen uitvoerig worden belicht, wordt geen melding gemaakt van ernstige tekortkomingen inzake de actuele huisvesting van kandidaat-vluchtelingen. Er wordt ondermeer uitdrukkelijk gesteld dat er geen sprake is van overbevolking in de opvangcentra (pagina 32). Er is dan ook geen enkele reden om te besluiten dat de betrokkene, na overdracht aan Polen, niet aan een opvangcentrum zou worden toegewezen.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat ze na overdracht aan Polen mogelijk in detentie zal belanden en de verwijzing naar de volgens haar gebrekkige juridische toetsing en problematische omstandigheden van detentie merken we op dat ook in het door de betrokkene aangevoerde en geciteerde uittreksel uit het AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers inderdaad het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien hij een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt onomwonden dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 41). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen een verhoudi[n]gsgewijs grote kans loopt in detentie te worden geplaatst.

Betreffende het verwijzen door de betrokkene naar haar kwetsbare positie als jonge, alleenstaande vrouw wijzen we er op dat de Poolse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien. Het AIDA-rapport meldt het bestaan van een opvangcentrum, gericht op welbepaalde

asielzoekers zoals alleenstaande vrouwen (pagina 33). Hetzelfde rapport bevestigt het bestaan van mechanismen ter identificatie van asielzoekers, die zich in een kwetsbare situatie bevinden (pagina 25-26).

Op grond van bovenvermelde argumenten en vaststellingen zijn we van oordeel dat niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non- refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Polen stemde op 29.01.2014 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. De betrokkene zal na overdracht een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van deze asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Polen en kunnen genieten van de door de wet voorziene opvang en bijstand.

Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de asielaanvraag niet met objectiviteit en gedegenheid zullen beoordelen en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor geen in België verblijvende familie te hebben. Tijdens haar verhoor verklaarde ze verder dat haar moeder, met wie ze haar land verliet en via Polen naar Frankrijk reisde, in Frankrijk verblijft.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 23.01.2014 dat in 2000 een van haar nieren werd verwijderd, maar in verband daarmee geen medicatie meer dient te nemen. Ze maakte geen melding van actuele gezondheidsproblemen. De betrokkene bracht in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid door overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse instanties.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu zet verzoekster uiteen dat zij van haar vrijheid is beroofd met het oog op haar terugleiding naar Polen die is voorzien op 13 februari 2014. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het hoogdringend karakter van de vordering werd aangetoond.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsprincipe.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoekster geeft daarnaast aan niet akkoord te gaan met het standpunt van verweerder dat haar overdracht naar Polen er niet toe zal leiden dat zij zal worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 het Handvest van de grondrechten. Zij stelt dat zij informatie aanbracht waaruit blijkt dat personen die aan haar profiel voldoen, *“namelijk Tsjetsjenen teruggestuurd naar aanleiding van de Dublinprocedure”* in Polen eerder als economische migranten worden beschouwd dan als personen die nood hebben aan internationale bescherming. Zij stelt dat er ernstige aanwijzingen bestaan die aantonen dat haar asielaanvraag niet naar behoren zal worden behandeld en zij een grote kans maakt om te worden teruggestuurd naar Rusland *“hetgeen vanzelfsprekend een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.”* Zij benadrukt tevens, en zij verwijst hierbij naar rechtspraak, dat op verweerder de verplichting rust na te gaan of haar grondrechten niet in het gedrang zullen worden gebracht.

De Raad kan slechts opmerken dat verweerder rekening heeft gehouden met al de door verzoekster aangebrachte inlichtingen en uitvoerig heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat de verstrekte

informatie niet leidt tot de conclusie dat verzoekster dreigt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hierbij moet worden geduid dat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat het feit dat in een verslag wordt gesteld dat vreemdelingen die naar Polen worden teruggestuurd in toepassing van de verordening nr. 604/2013 veeleer worden gezien als economische migranten dan als personen die werkelijk een beschermingsstatus nodig hebben op zich niet toelaat te besluiten dat de Poolse autoriteiten geen gedegen onderzoek verrichten naar de nood aan een beschermingsstatus en de verplichtingen die ingevolge internationale verdragen en de Europese wetgeving op hen rusten niet respecteren. Verzoekster stelt dat de uiteenzetting in de bestreden beslissing veeleer theoretisch is en dat wordt voorbijgegaan aan de praktijk, maar brengt geen gegevens aan waaruit blijkt dat personen die nood hebben aan bescherming door de Poolse autoriteiten *“in de praktijk”* zonder gedegen onderzoek van hun asielaanvraag naar Rusland worden teruggestuurd. Zij brengt daarenboven evenmin een overtuigend bewijs aan ter staving van haar standpunt dat wanneer zij al door de Poolse autoriteiten naar Rusland zou worden teruggestuurd *“dit vanzelfsprekend een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.”*

De theoretische beschouwingen van verzoekster en het feit dat zij aangeeft dat zij bepaalde gegevens anders apprecieert dan verweerder – zonder dat evenwel kan worden gesteld dat de appreciatie van verweerder incorrect of kennelijk onredelijk is – laten prima facie niet toe te concluderen dat verweerder artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsprincipe of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend.

Het eerste middel is niet ernstig.

Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Ter onderbouwing van haar tweede middel zet zij uiteen dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het EVRM. Zij verwijst hierbij naar de overwegingen in het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014.

Allereerst dient de Raad te duiden dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast door aan te geven dat zij van oordeel is dat de procedure voor de Raad, waarvan zij toch gebruik maakt, geen daadwerkelijk rechtsmiddel is in de zin van artikel 13 van het EVRM. Haar beschouwingen kunnen op zich dan ook niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing dient te worden geschorst en zijn derhalve niet nuttig.

Daarenboven moet worden gesteld dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, hoe dan ook niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoekster geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. J. VERMEERSCH,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

G. DE BOECK